

Boros Imre: Szuverenitástolvajok

2016 március 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Nagyon kell vigyázni, mert sorozatban követik egymást a „betörésünkre” irányuló, vagyis a szuverenitásrablási

kísérletek

A múlt század hetvenes éveiben induló és napjainkra kifulladásra látszó neoliberális eszmeáramlat inváziója, bár lopakodó jelleggel, de alaposan átformálta a közgondolkodás kereteit, ezen keresztül a közbeszédet. Pedig ezt az átformálódást sokáig észre sem vettük. Az áldott állapotban lévő asszonyokból kezdetben csak állapotos, de a liberális szóhasználatban és – sajnos! – a hivatalos iratokban is mára terhes nő lett. Tehát a gyermekvárás nem öröm, nem egy új élet lehetőség, hanem teher, sugallja maga a szó. Volt is fogatja a szócserének, elegendő, ha Európa vagy éppen hazánk elmúlt negyedszázadának demográfiai fejleményeire gondolunk. Napjainkban éppen a szuverenitás fogalma esik át neoliberális fazonú sunyi jelentéskorcsosuláson az alapos euroliberális kezelésnek köszönhetően. Ezért célszerű, ha a fogalom lexikonban található meghatározásával kezdjük.

Szuverenitáson önrendelkezést értünk, ami egy országra nézve azt jelenti, hogy a saját ügyeiben önállóan, saját hatáskörben hozhatja meg a döntéseit. Abszolút hatalommal rendelkező uralkodókat is szokás szuverénnek tekinteni. Manapság az államisággal rendelkező földrajzi egységek a szuverének, mint hazánk is több mint ezer éve. Korlátozásoktól mentes szuverenitásunkat 1526-ban elvesztve, hazánk egy darabja (Nyugat-Magyarország) a Habsburgokhoz került, a megszállt területek az Oszmán Birodalomhoz tartoztak, így önrendelkezés dolgában korlátozott szuverenitás csak a török hatalom függésében lévő erdélyi fejedelemségben maradt fenn. (A hajdani brezsnyevi doktrína is a csatlósok – mint hazánk is volt – korlátozott szuverenitásáról értekezett.) A török kiűzése után a teljes szuverenitásunk átszállt a Habsburg Birodalomra, ami a gyakorlatban azt jelentette, hogy magyar ügyekben helyettünk ők rendelkeztek, pénzt ők bocsátottak ki, adót ők vetettek ki, az ő hadseregükbe kellett bevonulni, háború és béke ügyében ők döntöttek. A (szuverén) Habsburg uralkodó által szentesített törvények szerint kellett élnünk. Az 1867-es kiegyezés viszont arról szólt, hogy miként sikerült az egységes szuverenitást az immáron duálisra vált államszerkezetben megosztani. Közös maradt a védelmi és a külpolitikai szuverenitás. Ez mutatta kifelé a duális birodalom egységét. Minden más viszont a duális részek (Ausztria és Magyarország) szuverenitási körébe tartozott (oktatás, egészségügy, rendvédelem, közigazgatás és egyéb), értelemszerűen annak költségeivel együtt. A pénzügyek feletti rendelkezés egy részét a birodalom csak nagyon vonakodva és későn engedte át. A kereskedelem meködtetéséről szóló hazai törvény és a részvétel a közös jegybankban így csak 1878-tól valósult meg. A Habsburg Birodalom – bár szorító kényszer hatása alatt, de – decentralizált bizonyos szuverenitási részeket.

Az Európai Unióban ennek éppen az ellenkezője történt. A tagországok, felismerve a közösségből nyerhető vitathatatlan előnyöket, kezdetben önként mondtak le szuverenitásuk egyes darabkáiról – mint a vámszedésről – a közösség javára, s nyitották meg a tőkepiacukat is egymásnak. Manapság már közpénzügyi ügyekben is van elvi egyezség (maastrichti kritériumok), bár ezeket éppen azok nem tartják be, akik az egyezséget összehozták. Nagy szuverenitástranszfer történt az unió javára, amikor a közösség megalkotta a közös pénzt, az eurót. A szuverenitástranszfer az unió javára rendben is lenne, amíg azt a tagországok egységesen vagy csak az államok egy csoportja egyhangúlag (mint az euró bevezetése) akarja. Manapság azonban már messze nem erről van szó. A brüsszeli vízfej önérdekvé vált agytrösztje – amely szervesen összenőtt a közösségen kívüli globális érdeklődés és piaci szereplőkkel és azok érdekeivel – nagyon megkedvelte a szuverenitástranszfer édes ízét, és esze ágában sincs bevárni, hogy az természetes keretekben, a kölcsönös előnyök alapján folyjék, hanem maga kívánja vezényelni, maga kíván arról dönteni, hogy éppen melyik szuverenitáselemet óhajtja közösségi szintre emelni. Ez nem más, mint a brüsszeli jogszabályokon való önkényes túlterjeszkedés, szuverenitástolvajlás és annak sorozatos kísérletei. A tolvajlásnak ugyanis az a lényege, hogy amit erőszakkal kívánnak elvenni, ahhoz terhek kapcsolódnak, és nem közösségi szintű ellenszolgáltatás, mint a korábban elfogadott rendben. Közös szuverenitási szintre emeltük az Európai Unió külső határainak védelmét, de egyben a nemzetállamokra bíztuk a határvédelmet közös véderő híján, miközben a belső határokat már nem tekintjük a tagországok szuverenitása részének. Ennek számtalan előnye van mindenki számára. Most az Európai Unió bürokratái erőben nősen megfélemedtek, és éppen azokat ostromozzák, akik a szabályok szerint járnak el, védik a rájuk rótt határszakaszt, és küzdenek azért, hogy a belső határok továbbra is átjárhatóak legyenek. Vitatják azt is, hogy a nemzeti szuverenitás része lenne az, hogy a közösségen kívüli külföldiek közül egy tagállam kit fogad be, vagy befogad-e egyáltalán valakit, kivéve természetesen az uniós tagországok polgárait, holott ez mindenütt a nagyvilágban így működik. Gondoljunk csak az etalon Egyesült Államokra, ahol a tartózkodást lehetővé tevő zöldkártya megszerzése szinte bűvészműtárvány. Ennél is izgalmasabb, ha arra gondolunk, hogy mi történik, ha a mintademokrácia Izrael területére toppan be egy hivatlan migráns.

Még azt is vitatják, hogy ebben az ügyben népszavazás tartható, mert szerintük az ellenkezője az Európai Unió joganyagával. Megkérdezném, hogy melyik uniós jogszabály vagy közösségi szintű egyezmény rendelkezik arról, hogy a tagországok szuverenitásának darabkáit ellenszolgáltatás nélkül és a megraboltság ellenére az uniós vízfej kényére-kedvére lophatja. Nagyon kell vigyázni, mert sorozatban követik egymást a „betörésünkre” irányuló,

vagyis a szuverenitásrablási kísérletek. Hovatovább arról is szó van, hogy a szuverén országokat szívesen megfosztanák törvénykezési joguktól is. A lopakodó TTIP (Transzatlanti Kereskedelmi és Befektetési Partnerség) tervezete már kifejezetten ki kívánja venni a nemzetállami jogi hatáskörb?l a nemzetközi nagy cégek és az államok vitáit. A sunyi szuverenitáslopkodási folyamatot pedig addig folytatnák, amíg egy szép napon a nemzetállamok Európája helyett egy „szép birodalom” polgáraiként ébredünk. Eljött a nép ébredésének legf?bb ideje. Ezeket a sunyiságokat már nem lehet egyedül a képviseleti demokrácia (parlament, kormány) keretében sikerrel megoldani. Szükség van a nép, illetve a választók esetekhez kapcsolódó akaratnyilvánítására, s ezt a választók tudomására is kell hozni. Nagyon is érthet?, a b?rükön érezhet? érveléssel, mert csak akkor mozdulnak ki a karosszékb?l.

Boros Imre - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló